A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2021. július 15.*

„Fellebbezés – Bankunió – Egységes Szanálási Mechanizmus (ESZM) – Egységes Szanálási Alap (ESZA) – A 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámítása – Az Egységes Szanálási Testület (ESZT) határozatának hitelesítése – Indokolási kötelezettség – Bizalmas adatok – Az (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet jogszerűsége”

A C-584/20. P. és C-621/20. P. sz. egyesített ügyekben,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2020. november 6-án és november 20-án benyújtott két fellebbezés tárgyában,

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben)

fellebbező a C-584/20. P. sz. ügyben,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviseli: J. Rodríguez de la Rúa Puig, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

a többi fél az eljárásban:

a **Landesbank Baden-Württemberg** (székhelye: Stuttgart [Németország], képviselik: H. Berger és M. Weber Rechtsanwälte)

felperes az elsőfokú eljárásban,

támogatják:

a **Fédération bancaire française** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviselik: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi és M. Dalon avocats)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: K.-P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin és H. Ehlers, meghatalmazotti minőségben, segítőik: H.-G. Kamann és P. Gey Rechtsanwälte, valamint F. Louis avocat)

* Az eljárás nyelve: német.

alperes az elsőfokú eljárásban,

és

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: K.-P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin és H. Ehlers, meghatalmazotti minőségben, segítőik: H.-G. Kamann és P. Gey Rechtsanwälte, valamint F. Louis avocat)

fellebbező a C-621/20. P. sz. ügyben,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviseli: J. Rodríguez de la Rúa Puig, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

a többi fél az eljárásban:

a **Landesbank Baden-Württemberg** (székhelye: Stuttgart [Németország], képviselik: H. Berger és M. Weber Rechtsanwälte)

felperes az elsőfokú eljárásban,

támogatják:

a **Fédération bancaire française** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviselik: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi és M. Dalon avocats)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, M. Ilešič, L. Bay Larsen (előadó), A. Kumin és N. Wahl tanácselnökök, T. von Danwitz, M. Safjan, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, N. Jääskinen és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: D. Dittert egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. március 23-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2021. április 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezéseikben az Európai Bizottság, illetve az Egységes Szanálási Testület (ESZT) az Európai Unió Törvényszéke 2020. szeptember 23-i Landesbank Baden-Württemberg kontra ESZT ítéletének (T-411/17, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2020:435) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék az ESZT ügyvezetői testületének az Egységes Szanálási Alapba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló 2017. április 11-i határozatát (SRB/ES/SRF/2017/05) (a továbbiakban: vitatott határozat) a Landesbank Baden-Württemberget érintő részében megsemmisítette.

Jogi háttér

A 2014/59/EU irányelv

2 A hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 56. o.) (105)–(107) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„(105) Főszabály szerint az ágazattól kell hozzájárulásokat beszedni az intézmények szanálása előtt és attól függetlenül. Amikor az előzetes pénzeszközök nem elégségesek a veszteségek vagy a finanszírozási rendszerek költségeinek fedezésére, a további költség vagy veszteség viselésére kiegészítő hozzájárulásokat kell beszedni.

(106) A kritikus tömeg elérése és azon prociklikus hatások kiküszöbölése érdekében, amelyek akkor jelentkeznének, ha rendszerszintű válság esetén a finanszírozási rendszerek kizárólag utólagos hozzájárulásokra támaszkodnának, elengedhetetlen, hogy a tagállami finanszírozási rendszerek előzetesen rendelkezésre álló pénzügyi eszközei legalább egy meghatározott minimumösszeget elérjenek.

(107) A hozzájárulások méltányos kiszámítása és a kevésbé kockázatos modellben történő működés ösztönzése érdekében a nemzeti finanszírozási rendszerekhez történő hozzájárulásoknak figyelembe kell venniük az intézmények hitel-, likviditási és piaci kockázatának fokát.”

3 Ezen irányelv 102. cikkének (1) bekezdése a következőket pontosítja:

„A tagállamok biztosítják, hogy 2024. december 31-ig a finanszírozási rendszereik rendelkezésre álló pénzügyi eszközei elérjék a területükön engedélyezett összes intézmény biztosított betétei összegének legalább 1%-át. A tagállamok az ezen összeget meghaladó célszinteket is előírhatnak.”

4 Az említett irányelv 103. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 102. cikkben meghatározott célszint elérése érdekében a tagállamok biztosítják, hogy a területükön engedélyezett intézmények legalább évente hozzájárulást fizessenek, az uniós fióktelepeket is beleértve.

(2) Az egyes intézmények hozzájárulását az intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és a tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell megállapítani.

E hozzájárulásokat ki kell igazítani az intézmények kockázati profiljának megfelelően, a (7) bekezdésnek megfelelően elfogadott kritériumokkal összhangban.

[…]

(7) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 115. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el annak részletes meghatározása céljából, mit jelent a hozzájárulásnak az intézmények kockázati profiljával arányos, az e cikk (2) bekezdésében említett kiigazítása, a következők figyelembevételével:

a) az intézmény kockázati kitettsége, beleértve kereskedelmi tevékenységének jelentőségét, mérlegen kívüli kitettségeit és a tőkeáttétel fokát;

b) a társaság finanszírozási forrásainak és szabadon felhasználható, nagy fokú likviditással rendelkező eszközeinek stabilitása és diverzifikációja;

c) az intézmény pénzügyi helyzete;

d) annak valószínűsége, hogy az intézmény szanálás alá kerül;

e) az intézmény által korábban kapott rendkívüli állami pénzügyi támogatás mértéke;

f) az intézmény struktúrájának összetettsége és szanálhatósága;

g) az intézmény jelentősége egy vagy több uniós tagállam pénzügyi rendszere stabilitásának vagy gazdaságának szempontjából;

h) az intézmény részvétele egy intézményvédelmi rendszerben.”

A 806/2014/EU rendelet

5 A hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) (41) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„A[z ESZT] küldetéseinek és a szanálási céloknak – köztük az állami pénzeszközök védelmének – a fényében az Egységes Szanálási Mechanizmus [ESZM] működési költségeit a részt vevő tagállamokban letelepedett intézmények hozzájárulásaiból kell fedezni.”

6 E rendelet 69. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A 2016. január 1-jétől […] induló, nyolc évig tartó kezdeti időszak elteltét követően az [Egységes Szanálási Alap (ESZA)] rendelkezésére álló pénzügyi eszközöknek el kell érniük az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett összes hitelintézet biztosított betétei összegének legalább 1%-át.”

7 Az említett rendelet 70. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az egyes intézmények hozzájárulását legalább évente be kell szedni és az intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell megállapítani.

(2) A[z ESZT] minden évben, az [Európai Központi Bankkal (EKB)] vagy a nemzeti illetékes hatósággal folytatott konzultációt követően és a nemzeti szanálási hatóságokkal szoros együttműködésben kiszámolja az egyéni hozzájárulások összegét annak biztosítása érdekében, hogy az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény által befizetendő hozzájárulás ne haladja meg a célszint 12,5%-át.

Az egyes intézmények hozzájárulásának kiszámítása minden évben a következők alapján történik:

a) átalányjellegű hozzájárulás, melyet az adott intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és a részt vevő tagállamok területén engedélyezett valamennyi intézmény összesített, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell megállapítani; továbbá

b) a kockázatokkal kiigazított hozzájárulás, melynek megállapítása a [2014/59] irányelv 103. cikkének (7) bekezdésében meghatározott kritériumok alapján történik az arányosság elvének figyelembevételével, anélkül, hogy a tagállamok bankszektorában működő struktúrák között piaci torzulások jönnének létre.

Az átalányjellegű hozzájárulás és a kockázatokkal kiigazított hozzájárulások közötti viszonyt a hozzájárulások különböző típusú bankok közötti kiegyensúlyozott elosztásának figyelembevételével kell meghatározni.

[…]”

8 Ugyanezen rendelet 88. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„A[z ESZT] tagjaira, alelnökére, […] a[z ESZT] személyzetére és a részt vevő tagállamok által kicserélt vagy kirendelt, szanálási tevékenységeket folytató személyzetre – megbízatásuk lejártát követően is – az EUMSZ 339. cikkében és az uniós jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben előírt szakmai titoktartási követelmények alkalmazandók. Ennek megfelelően tilos a szakmai tevékenységeik során vagy illetékes hatóságoktól vagy szanálási hatóságoktól e rendelet szerinti funkcióik kapcsán tudomásukra jutott bizalmas információkat bármely személy vagy hatóság tudomására hozniuk, kivéve, ha ez az e rendelet szerinti funkcióik gyakorlása keretében vagy olyan összefoglaló vagy összegzett formában történik, amely alapján a 2. cikkben említett szervezetek nem azonosíthatók, továbbá kivéve azt az esetet, ha rendelkeznek az információt nyújtó hatóság, illetve szervezet kifejezett és előzetes hozzájárulásával.

A szakmai titoktartás követelményeinek hatálya alá tartozó információk nem hozhatók más köz- vagy magánszervezet tudomására, kivéve, ha azok közlése bírósági eljárás keretében válik szükségessé.”

Az (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet

9 A 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való előzetes hozzájárulás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2014. október 21-i (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 11., 44. o.; helyesbítés: HL 2017. L 156., 38. o.) 4. cikke a következőket pontosítja:

„(1) A szanálási hatóságok az egyes intézmények által fizetendő éves hozzájárulást az intézmények által […] szolgáltatott információk alapján kialakított kockázati profil arányában és az e szakaszban megállapított módszertan alkalmazásával határozzák meg.

(2) A szanálási hatóság az (1) bekezdésben említett éves hozzájárulást a szanálásfinanszírozási rendszer éves célszintje alapján, a [2014/59] irányelv 102. cikkének (1) bekezdésében említett, 2024. december 31-ig elérendő célszintet figyelembe véve és az illetékességi területén engedélyezett összes intézmény biztosított betéteinek előző évi, negyedévente számított átlagos összege alapján határozza meg.”

10 E felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke rögzíti az alapvető éves hozzájárulás kockázati kiigazításának elveit.

11 Az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke azokat a kockázati pilléreket és mutatókat határozza meg, amelyeknek a relatív súlyozását ugyanezen felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke rögzíti.

12 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke a következőket írja elő:

„(1) A szanálási hatóság az egyes intézményekre vonatkozó kiegészítő kockázatkiigazítási szorzót a 6. cikkben említett kockázati mutatóknak az I. mellékletben megadott képletnek és eljárásoknak megfelelő kombinációjával határozza meg.

(2) A 10. cikk sérelme nélkül, a szanálási hatóság az egyes intézmények éves hozzájárulását minden hozzájárulási év vonatkozásában az alapvető éves hozzájárulás és a kiegészítő kockázatkiigazítási szorzó összeszorzásával határozza meg az I. mellékletben megadott képletnek és eljárásoknak megfelelően.

(3) A kockázatkiigazítási szorzó 0,8 és 1,5 közé esik.”

13 E felhatalmazáson alapuló rendelet 13. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A szanálási hatóság a 2. cikkben említett egyes intézményeket minden évben legkésőbb május 1-jéig értesíti az adott intézmény által fizetendő éves hozzájárulást megállapító határozatáról.”

14 Az említett felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „Az intézmények éves hozzájárulásainak kiszámításához alkalmazandó eljárás” címet viseli, és azokat a lépéseket részletezi, amelyeket az ESZT-nek az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámítása során követnie kell.

A jogvita előzményei

15 Az ESZT a vitatott határozatban megállapította az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulások összegét, beleértve a Landesbank Baden-Württemberg, egy Németországban letelepedett hitelintézet hozzájárulásának az összegét.

16 A Landesbank Baden-Württemberg által 2017. április 24-én kézhez kapott, 2017. április 21-i beszedési értesítésben a Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (a pénzügyi piacok stabilizálásáért felelős szövetségi hivatal, Németország) arról tájékoztatta az Landesbank Baden-Württemberget, hogy az ESZT megállapította az ESZA-ba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulását, és közölte vele a Restrukturierungsfonds (szerkezetátalakítási alap, Németország) javára fizetendő összeget. E beszedési értesítéshez két dokumentumot csatoltak, nevezetesen a megtámadott határozat szövegének német változatát az e szövegben említett melléklet nélkül, és egy, „A számítás részletei (kockázathoz igazítva): Az [ESZA-hoz való] 2017. évi előzetes hozzájárulások” című dokumentumot (a továbbiakban: harmonizált melléklet).

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

17 A Törvényszék Hivatalához 2017. június 30-án érkezett keresetlevelével a Landesbank Baden-Württemberg keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt.

18 Keresetének alátámasztása érdekében hat jogalapra hivatkozott. E jogalapok közül az első az EUMSZ 296. cikknek és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikkének a vitatott határozat elégtelen indokolása okán fennálló megsértésén, a második a Charta 41. cikkének a Landesbank Baden-Württemberg meghallgatásának elmulasztása miatti megsértésén, a harmadik a Charta 47. cikkének e határozat ellenőrizhetetlen jellege miatti megértésén, a negyedik a másodlagos jog számos rendelkezésének, valamint a Charta 16. és 20. cikkének „az intézményi védelmi rendszer” mutatóra vonatkozó szorzótényező alkalmazása miatti megsértésén, az ötödik a Charta 16. cikkének és az arányosság elvének a kiigazítási szorzó kockázati profil szerinti alkalmazása okán fennálló megsértésén, a hatodik pedig a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikkének, valamint e felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének a jogellenességén alapul.

19 A Törvényszék a 2017. november 13-i határozattal megengedte, hogy a Bizottság az ESZT kérelmeinek a támogatása végett beavatkozzon.

20 A Törvényszék egy pervezető intézkedéssel és három bizonyításfelvételi végzéssel felhívta az ESZT-t, hogy nyújtson be számos információt és számos dokumentumot, beleértve a vitatott határozat eredeti példányának teljes másolatát e határozat mellékletével együtt.

21 A megtámadott ítéletben a Törvényszék megsemmisítette a vitatott határozatot a Landesbank Baden-Württemberget érintő részében, és kimondta, hogy e határozat joghatásait ezen ítélet jogerőre emelkedésének napjától számítva hat hónapig fenntartja.

22 Először is, a Törvényszék hivatalból megvizsgált egy, a vitatott határozat hitelesítésének hiányára alapított jogalapot.

23 E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 46. és 47. pontjában megjegyezte, hogy bár az ESZT benyújtotta a vitatott határozat szövegének aláírással ellátott változatának másolatát, valamint az ügyiratra vonatkozó, szintén aláírt továbbítási jegyzék másolatát, semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott e határozat mellékletének hitelesítésére vonatkozóan, amely melléklet az említett határozat lényeges elemét képezte. Konkrétan, a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. pontjában kiemelte, hogy az ESZT nem bizonyította, hogy e mellékletet elektronikusan aláírták.

24 A megtámadott ítélet 52. pontjában a Törvényszék az ESZT által a tárgyaláson előadott azon érvet illetően, miszerint az említett melléklet a továbbítási jegyzék aláírásának időpontjában elérhető volt az Advanced Records System (a továbbiakban: ARES) elnevezésű dokumentumrendszerben, megállapította, hogy ez új érv, és ezért elfogadhatatlan, valamint mindenképpen megalapozatlan. Ezen ítélet 53. pontjában a Törvényszék tehát megjegyezte, hogy az ESZT által szolgáltatott továbbítási jegyzék nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely bizonyítaná ezen érv megalapozottságát, vagy lehetővé tenné e jegyzék és az ARES-rendszerben található – a vitatott határozat mellékletének megfelelő – dokumentum közötti elválaszthatatlan kapcsolat megállapítását.

25 A Törvényszék a megtámadott ítélet 55. pontjában következésképpen kimondta, hogy a vitatott határozat hitelesítésére vonatkozó követelmény nem teljesült.

26 Másodszor, a Törvényszék a gondos igazságszolgáltatás érdekében célszerűnek tartotta megvizsgálni a Landesbank Baden-Württemberg által hivatkozott első, harmadik és hatodik jogalapot, és helyt adott e jogalapoknak.

27 A Törvényszék először is megvizsgálta az indokolási kötelezettség és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartását.

28 A megtámadott ítélet 95–98. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott határozat szinte egyetlen olyan információt sem tartalmaz, amely a Landesbank Baden-Württemberg ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulásának a kiszámítására szolgálna, és hogy bár a harmonizált melléklet más számítási elemeket is pontosít, nem tartalmaz elegendő információt ahhoz, hogy e hozzájárulás pontosságát ellenőrizni lehessen. A Törvényszék különösen megállapította, hogy e dokumentum nem tartalmaz semmilyen, e számítással érintett más intézményre vonatkozó elemet, noha többek között a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikke alapján az említett hozzájárulás kiszámítása magában foglalja egyrészt a Landesbank Baden-Württemberg kötelezettségeinek e többi intézmény összes kötelezettségéhez való arányosítását, másrészt pedig a Landesbank Baden-Württemberg kockázati profiljának az említett többi intézmény kockázati profiljához viszonyított értékelését.

29 A Törvényszék ezenkívül a megtámadott ítélet 100. és 102. pontjában kifejtette, hogy a Landesbank Baden-Württemberg ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulásának kiszámítása során figyelembe vett adatok bizalmas jellegére tekintettel e hozzájárulás számítási módja önmagában véve átláthatatlannak tűnt, és sértette a megtámadott határozat eredményes vitatásának a lehetőségét. Ennélfogva a Törvényszék ezen ítélet 109. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Landesbank Baden-Württembergnek adott indokolás olyan helyzetbe hozta őt, amelyben nem tudhatta, hogy e hozzájárulás összegét helyesen számították-e ki, vagy azt az uniós bíróságok előtt vitatnia kell-e.

30 A Törvényszék ebből a megtámadott ítélet 110. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy az ESZT megsértette az indokolási kötelezettséget.

31 Másodszor, a Törvényszék ezen ítélet 127. pontjában megjegyezte, hogy a Törvényszék azon lehetősége, hogy a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálata céljából az ESZT-től információk szolgáltatását kérje, a jelen ügyben se nem módosíthatja az indokolási kötelezettség megsértésének a megállapítását, se nem biztosíthatja a Landesbank Baden-Württemberg hatékony bírói jogvédelemhez való jogának a tiszteletben tartását.

32 Harmadszor a Törvényszék a Landesbank Baden-Württemberg által felhozott jogellenességi kifogásról határozott.

33 E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 129. pontjában megállapította, hogy az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások számítási módjának átláthatatlansága – legalábbis részben – a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletből eredt. Következésképpen ezen ítélet 141. pontjában megállapította, hogy az indokolási kötelezettség ezen ítéletben megállapított megsértése e hozzájárulások kiszámításának a kockázati profil szerinti kiigazításra vonatkozó része tekintetében a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikkének, valamint e felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének a jogellenességéből ered.

A felek kérelmei

34 A C-584/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésében a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és

– a Landesbank Baden-Württemberget kötelezze a fellebbezési eljárás költségeinek a viselésére.

35 A C-621/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésében az ESZT azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– utasítsa el a Landesbank Baden-Württemberg által indított keresetet, és

– a Landesbank Baden-Württemberget kötelezze az elsőfokú eljárással és a fellebbezési eljárással kapcsolatos költségek viselésére.

36 A Landesbank Baden-Württemberg azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezéseket, és

– a Bizottságot és az ESZT-t kötelezze a költségek viselésére.

A Bíróság előtti eljárás

37 A Bizottság és az ESZT a fellebbezésük Bíróság Hivatalánál való benyújtásakor előterjesztett külön beadványukban azt kérték, hogy a jelen ügyeket a Bíróság eljárási szabályzata 133–136. cikke alapján, amely e szabályzat 190. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezésre is alkalmazandó, gyorsított eljárásban bírálják el.

38 Kérelmeik alátámasztása érdekében a Bizottság és az ESZT lényegében arra hivatkozott, hogy a megtámadott ítélet jelentős következményekkel jár az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások éves kiszámítására nézve, hogy a lehető leghamarabb tisztázni kell az e számítást szabályozó jogi keretet annak érdekében, hogy lehetővé tegyék az ESZA számára, hogy megszerezze a szerepe által megkövetelt pénzügyi kapacitást, és hogy fennáll annak veszélye, hogy ennek tisztázásáig számos kereset indul az uniós bíróságoknál.

39 A Bíróság eljárási szabályzatának 133. cikkéből következik, hogy a felperes vagy az alperes kérelmére a Bíróság elnöke a másik fél, valamint az előadó bíró és a főtanácsnok meghallgatását követően dönthet úgy, hogy e szabályzat rendelkezéseitől eltérve az ügyet gyorsított eljárásban bírálják el, ha az ügy jellege azt követeli, hogy elbírálására a lehető legrövidebb időn belül kerüljön sor.

40 2020. december 4-én és 8-án a Bíróság elnöke az előadó bíró és a főtanácsnok meghallgatását követően úgy határozott, hogy helyt ad a Bizottság és az ESZT kérelmeinek.

41 A megtámadott ítélet ugyanis megkérdőjelezi az ESZT-n belüli, az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásokat rögzítő határozatok hitelesítésének és indokolásának a biztosítása érdekében folytatott eljárásokat, valamint az e hozzájárulások számítási módszere lényeges elemeinek a jogszerűségét. Ebből következik, hogy az ESZT ezen ítélet kihirdetése óta jelentős bizonytalanságnak van kitéve az e célból alkalmazandó eljárásokat és számítási módot illetően, miközben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében minden érintett intézményt legkésőbb május 1-jéig értesítenie kell az ezen intézmények ESZA-hoz való éves hozzájárulását megállapító határozatáról.

42 Tekintettel az ESZA szerepének a bankunióban betöltött jelentőségére, az ESZA finanszírozási feltételeire vonatkozó ilyen bizonytalanság fennállása jelentős rendszerszintű negatív hatást gyakorolhat ezen unió működésére, következésképpen pedig az euróövezet stabilitására. Az e finanszírozást biztosító hozzájárulások beszedési eljárása akadályainak elhárítása érdekében tehát a lehető legrövidebb időn belül fel kell számolni ezt a bizonytalanságot (lásd analógia útján: a Bíróság elnökének 2012. október 4-i Pringle végzése, C-370/12, nem tették közzé, EU:C:2012:620, 7. és 8. pont; a Bíróság elnökének 2018. június 12-i EKB kontra Lettország végzése, C-238/18, nem tették közzé, EU:C:2018:488, 17. pont).

43 A Bíróság eljárási szabályzata 54. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bíróság elnöke 2021. február 12-én úgy határozott, hogy az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása és az ítélethozatal céljából egyesíti a jelen ügyeket.

44 A Bíróság elnöke a 2021. február 25-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT végzésében (C-584/20 P, nem tették közzé, EU:C:2021:150) és a 2021. február 25-i ESZT kontra Landesbank Baden-Württemberg végzésében (C-621/20 P, nem tették közzé, EU:C:2021:151) megengedte a Fédération bancaire française számára, hogy a Landesbank Baden-Württemberg kérelmeinek a támogatása végett beavatkozzon.

45 A Bíróság elnöke a 2021. március 12-i Bizottság és ESZT kontra Landesbank Baden-Württemberg végzésben (C-584/20 P és C-621/20 P, nem tették közzé, EU:C:2021:261) megengedte a Spanyol Királyság számára, hogy a Bizottság és az ESZT kérelmeinek a támogatása végett beavatkozzon.

A fellebbezésekről

46 A Bizottság a C-584/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének alátámasztására öt jogalapra hivatkozik. Az első jogalap egyrészt a tények elferdítésén, másrészt pedig a kontradiktórius eljárás elvének és a védelemhez való jognak – a vitatott határozat hitelesítése hiányának Törvényszék általi megállapításával kapcsolatos – megsértésén alapul. A második, harmadik, negyedik és ötödik jogalap a téves jogalkalmazáson, azon jogellenességi kifogás elfogadhatóságát érintő indokolás hiányán, amelynek a Törvényszék helyt adott, a 806/2014 rendelet értelmezése során elkövetett két hibán, illetve az EUMSZ 296. cikk szerinti indokolási kötelezettség terjedelmének téves kiterjesztésén alapul.

47 A C-621/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének alátámasztására az ESZT két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt mindenekelőtt a Törvényszék eljárási szabályzata 85. cikke (3) bekezdésének a megsértésére, ezt követően a bizonyítékok elferdítésére, végül pedig a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére alapítja a vitatott határozat hitelesítése hiányának Törvényszék általi megállapítását illetően, a másodikat pedig az EUMSZ 296. cikknek és a Charta 47. cikkének a megsértésére alapítja.

A C-584/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalap második részéről és a C-621/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalap harmadik részéről

A felek érvei

48 A C-584/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés első jogalapjának második részében és a C-621/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés első jogalapjának harmadik részében, amelyeket elsőként kell vizsgálni, a Spanyol Királyság által támogatott Bizottság és ESZT azzal érvel, hogy a Törvényszék megsértette a kontradiktórius eljárás elvét, valamint az ESZT-nek a védelemhez és a tisztességes eljáráshoz való jogát.

49 Úgy vélik ugyanis, hogy az ESZT nem tudott érdemben állást foglalni a Törvényszék által hivatalból felhozott, a vitatott határozat hitelesítésére vonatkozó elegendő bizonyíték hiányára alapított jogalappal kapcsolatban.

50 Az ESZT szerint a felek meghallgatáshoz való joga magában foglalja, hogy megismerhetik a Törvényszék által hivatalból felhozott jogalapokat, és hogy azokat ténylegesen megvitathatják. Az ESZT-nek tehát lehetősége kellett volna hogy legyen arra, hogy a Törvényszék előtt felhozott kérdéseket megfelelő formában és megfelelő határidőn belül megismerje ahhoz, hogy azokkal kapcsolatban hatékonyan állást tudjon foglalni.

51 Az ESZT e tekintetben hangsúlyozza, hogy e határozat hitelesítésének kérdését nem vitatták meg az eljárásnak a Törvényszék előtt tartott tárgyalást megelőző írásbeli szakaszában, hogy a Törvényszék – legalábbis e tárgyaláson – nem jelezte, hogy az ESZT által szolgáltatott bizonyítékok elégtelenek voltak, és hogy a bizonyítékok ESZT által ez alkalommal tett felajánlását elutasította. Mivel általában vélelmezik a hitelesítési kötelezettség tiszteletben tartását, a Törvényszék nem szorítkozhatott volna ténybeli kérdések feltevésére, és alaposabb vizsgálatot kellett volna végeznie ahelyett, hogy kizárólag a bizonyíték hiányára támaszkodik.

52 Ha a Törvényszék lehetőséget adott volna az ESZT-nek arra, hogy alaposabban foglalkozzon a vitatott határozat hitelesítésének kérdésével, ez utóbbi bizonyította volna, hogy az általa hivatkozott továbbítási jegyzék az ARES-rendszeren belül automatikusan jött létre, olyan képernyőképet nyújtott volna be, amely e rendszer tartalmát az aláírás időpontjában mutatja, és bizonyította volna, hogy az említett rendszer zárt és biztonságos volt.

53 A Landesbank Baden-Württemberg úgy véli, hogy ez az érv megalapozatlan.

54 Azt állítja, hogy az elsőfokú eljárásban hozott pervezető intézkedés és bizonyításfelvételek tárgya a vitatott határozat hitelesítése volt, mivel e határozat eredeti példányának – beleértve annak mellékletét – benyújtására való felhívás az említett határozat hiteles változatára vonatkozott. Az ESZT-nek, amely ezen intézkedésekre válaszul továbbítási jegyzéket mutatott be, anélkül kellett volna bizonyítania az e jegyzék és az ARES-rendszer közötti kapcsolatot, hogy megvárta volna a Törvényszék előtti tárgyalást.

55 E körülmények között a Törvényszék nem volt köteles felhívni az ESZT figyelmét a vitatott határozat hitelesítésének kérdésére. Különösen, a Törvényszék helyesen döntött úgy, hogy a tárgyalásra készített jegyzőkönyvben nem tett említést a Landesbank Baden-Württemberg e kérdéssel kapcsolatos, az ESZT által az említett intézkedésekre adott válaszokra vonatkozó, 2019. november 6-i észrevételeiben szereplő állításról, mivel ez az állítás nem képezte érvelésének kulcsfontosságú elemét.

A Bíróság álláspontja

56 A tisztességes eljáráshoz való jog az uniós jog egyik alapelve (lásd ebben az értelemben: 2013. november 26-i Groupe Gascogne kontra Bizottság ítélet, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 32. pont; 2013. november 26-i Gascogne Sack Deutschland kontra Bizottság ítélet, C-40/12 P, EU:C:2013:768, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amelyet immár a Charta 47. cikke rögzít.

57 Az e jog követelményeinek való megfelelés érdekében az uniós bíróságoknak az előttük folyamatban lévő eljárásokban gondoskodniuk kell a kontradiktórius eljárás elvének betartásáról, valamint arról, hogy ők maguk is betartsák azt, amely elv minden olyan eljárásra vonatkozik, amely az adott uniós intézmény olyan határozatához vezethet, amely érzékenyen érinti valamely személy érdekeit (2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 Ezen elvnek az uniós bíróság előtti eljárásban részt vevő valamennyi fél esetében – azok jogállásától függetlenül – érvényesülnie kell. Az olyan uniós szervezetek, mint az ESZT, következésképpen arra szintén hivatkozhatnak, ha félként vesznek részt az ilyen eljárásban (lásd ebben az értelemben: 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 53. pont).

59 A kontradiktórius eljárás elve nem csupán azt a jogot biztosítja az eljárásban részt vevő egyes feleknek, hogy megismerjék és megvitassák az ellenérdekű fél által a bírósághoz benyújtott iratokat és észrevételeket. Az magában foglalja a felek azon jogát is, hogy megismerjék és megvitassák a bíróság által hivatalból figyelembe vett azon elemeket, amelyekre az a határozatát alapítani kívánja. A tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó követelmények betartása érdekében ugyanis fontos, hogy a felek mind az olyan ténybeli elemeket, mind pedig az olyan jogi

elemeket ismerjék, és kontradiktóriusan megvitathassák, amelyek az eljárás kimenetele szempontjából meghatározóak (2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 A kontradiktórius eljárás elve tényleges tiszteletben tartásának biztosítása érdekében előzetesen fel kell hívni a feleket arra, hogy tegyék meg észrevételeiket azon jogalapra vonatkozóan, amelyet az uniós bíróság hivatalból kíván figyelembe venni, mégpedig olyan feltételek mellett, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy hasznos és hatékony módon foglaljanak állást e jogalappal kapcsolatban, adott esetben az ahhoz szükséges bizonyítékok e bíróság elé való terjesztése révén is, hogy azok lehetővé tegyék e bíróság számára, hogy az említett jogalapról teljes körű tájékoztatás mellett határozzon (lásd ebben az értelemben: 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 57. pont; 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 55–59. pont).

61 A jelen ügyben a megtámadott ítélet 35. és 36. pontjából következik, hogy a Törvényszék hivatalból hozta fel a vitatott határozat hitelesítésének hiányára alapított jogalapot.

62 Következésképpen a Törvényszéknek tájékoztatnia kellett volna a feleket arról, hogy határozatát az említett jogalapra kívánja alapítani, következésképpen pedig fel kellett volna hívnia őket arra, hogy terjesszék elő azokat az érveket, amelyeket hasznosnak ítélnek ahhoz, hogy a Törvényszék az említett jogalapról határozhasson.

63 Márpedig a Törvényszék által elfogadott pervezető intézkedés és három bizonyításfelvétel szövegéből kitűnik, hogy ezen intézkedések nem tartalmaztak közvetlenül az ESZT által a vitatott határozat hitelesítésének biztosítása érdekében lefolytatott eljárással kapcsolatos kérdéseket, és hogy egyáltalán nem utaltak az ESZT felé arra, hogy a Törvényszék hivatalból olyan jogalapot kíván felhozni, amely e határozat – beleértve annak mellékletét is – hitelesítésének esetleges hiányára vonatkozik.

64 Noha az említett intézkedések – amint a Landesbank Baden-Württemberg megjegyzi – kétségkívül a vitatott határozat elfogadására irányuló eljárással kapcsolatos információk és dokumentumok beszerzésére irányultak, észszerűen nem várható el az ESZT-től, hogy ugyanezen intézkedésekből azt a következtetést vonja le, hogy konkrétan arra hívták fel, hogy e határozat hitelesítésének feltételeiről nyilatkozzon.

65 Következésképpen, mivel az ESZT-t a Törvényszék előtti tárgyalást megelőzően nem hívták fel arra, hogy nyilatkozzon a vitatott határozat hitelesítésének hiányára alapított jogalapról, meg kell határozni, hogy a Törvényszék e tárgyaláson olyan helyzetbe hozta-e az ESZT-t, hogy hasznos és hatékony módon állást tudjon foglalni e jogalappal kapcsolatban.

66 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy mivel valamely uniós szerv aktusainak hitelesítése az e szerv által e célból létrehozott egyedi belső eljárásoktól függ, a vitatott határozat hitelesítésének hiányára alapított jogalapot szükségszerűen azon bizonyítékok alapján kell értékelni, amelyeket az ESZT a belső eljárásai jellegét és azoknak a jelen ügyben való alkalmazását illetően terjesztett elő.

67 Ebből következik, hogy a kontradiktórius eljárás elve tiszteletben tartásának a biztosítása érdekében fel kellett hívni az ESZT-t, hogy e jogalappal kapcsolatban terjesszen elő érveket, mégpedig olyan feltételek mellett, amelyek lehetővé teszik számára a vitatott határozat hitelesítésével kapcsolatos bizonyítékok összegyűjtését és azoknak a Törvényszék elé terjesztését.

Márpedig a jelen ítélet 64. pontjában említett körülményekre tekintettel észszerűen nem volt elvárható az ESZT-től, hogy a Törvényszék előtt tartott tárgyaláson ilyen bizonyítékokat terjesszen elő.

68 Ráadásul sem a megtámadott ítéletből, sem a Törvényszék előtt tartott tárgyalás jegyzőkönyvéből, sem e tárgyalás felvételéből nem tűnik ki, hogy a Törvényszék e tárgyaláson világosan tájékoztatta volna az ESZT-t arról, hogy hivatalból figyelembe kíván venni egy, a vitatott határozat hitelesítésének hiányára alapított jogalapot, vagy hogy az ESZT-t felhívta volna arra, hogy az említett tárgyaláson vitassa meg ezt a jogalapot.

69 A Törvényszék ezzel szemben azon a véleményen volt, hogy az ESZT nem volt jogosult arra, hogy az elsőfokú tárgyaláson a vitatott határozat hitelesítésével kapcsolatos érveket vagy bizonyítékokat terjesszen elő.

70 Ugyanis, noha nem vitatott, hogy az ESZT nem foglalt állást ezzel kapcsolatban az ellenkérelemben, a viszonválaszban vagy a Törvényszék által elfogadott pervezető intézkedésre és bizonyításfelvételekre válaszul tett észrevételeiben, a Törvényszék a megtámadott ítélet 52. pontjában kimondta, hogy a vitatott határozat hitelesítésére vonatkozó, az ESZT által a tárgyaláson előadott érvet új érvként elfogadhatatlannak kell tekinteni.

71 Ráadásul a Törvényszék előtti tárgyalás felvételéből kitűnik, hogy a Törvényszék nem tett eleget az ESZT arra irányuló ajánlatának, hogy azonnal további bizonyítékokat terjesszen elő a vitatott határozat hitelesítésének az alátámasztására.

72 Következésképpen az a körülmény, hogy a Törvényszék előtti tárgyaláson a Törvényszék két tagja több kérdést tett fel az ESZT-nek a vitatott határozat hitelesítésével kapcsolatban, nem tekinthető elegendőnek ahhoz, hogy eleget tegyen a Törvényszékre a kontradiktórius eljárás elve alapján háruló, a jelen ítélet 60. pontjában említett kötelezettségeknek.

73 Egyrészt ugyanis a megtámadott ítélet 52. és 53. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozat hitelesítésére vonatkozó követelmény nem teljesült különösen elsődlegesen az ESZT azon érvének elfogadhatatlansága miatt, amely szerint az e határozat mellékletét tartalmazó dokumentum az ESZT által hivatkozott továbbítási jegyzék aláírásának időpontjában elérhető volt az ARES-rendszerben, másodlagosan pedig amiatt, hogy az ESZT nem nyújtott be olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé tették volna ezen elérhetőség vagy annak megállapítását, hogy elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn e dokumentum és a továbbítási jegyzék között.

74 Másrészt az ESZT azzal érvel, hogy ha a Törvényszék felhívta volna arra, hogy foglaljon állást egy hivatalból felhozott, a vitatott határozat hitelesítésének hiányára alapított jogalapról, bemutatta volna e továbbítási jegyzék létrehozásának feltételeire, valamint az ARES-rendszer tartalmára és jellemzőire vonatkozó bizonyítékokat.

75 E körülmények között meg kell állapítani, hogy ha a Törvényszék ténylegesen lehetőséget biztosított volna az ESZT számára, hogy a vitatott határozat hitelesítésével kapcsolatban bizonyítékokat terjesszen elő, az ESZT egy sor olyan bizonyítékot tudott volna előterjeszteni, amelyek *prima facie* relevánsak e tekintetben. Következésképpen a Törvényszéknek ahhoz, hogy e hitelesítésről határozzon, értékelnie kellett volna e bizonyítékokat, és nem elégedhetett volna meg annak megállapításával, hogy az ARES-rendszernek az említett hitelesítésben játszott szerepére vonatkozó állítások elfogadhatatlanok, vagy hogy ezen állítások nincsenek alátámasztva.

76 Az a körülmény, hogy az ESZT a Törvényszék előtti szóbeli előadása során, majd a Törvényszék két tagja által feltett kérdésekre válaszolva nyilatkozott a vitatott határozat hitelesítéséről, a jelen ítélet 66–71. pontjában tett megállapításokra tekintettel nem kérdőjelezheti meg ezen értékelést, annál is inkább, mivel az ESZT nem azt állítja, hogy megfosztották attól a lehetőségtől, hogy e hitelesítéssel kapcsolatban érveket adjon elő, hanem azt, hogy az elsőfokú eljárásban nem volt abban a helyzetben, hogy e tekintetben bizonyítékokat terjesszen elő.

77 Következésképpen a C-584/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés első jogalapja második részének és a C-621/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés első jogalapja harmadik részének helyt kell adni, anélkül hogy e jogalapok többi részéről határozni kellene.

78 Mindamellett e következtetés önmagában nem eredményezheti a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, mivel ezen ítélet 56., 141. és 143. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék mellékesen megvizsgálta a Landesbank Baden-Württemberg által első fokon előterjesztett első, harmadik és hatodik jogalapot, és e vizsgálat befejeztével helyt adott e jogalapoknak.

A C-584/20. P. sz. ügyben előterjesztett ötödik jogalapról és a C-621/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalapról

A felek érvei

79 A C-584/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés ötödik jogalapjával és a C-621/20. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés második jogalapjával a Spanyol Királyság által támogatott Bizottság és ESZT egyrészt azzal érvel, hogy a megtámadott ítélet indokolása nemcsak hogy nem kielégítő, mivel a Törvényszék együttesen adott helyt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet több rendelkezésével szemben megfogalmazott kifogásnak, annak pontosítása nélkül, hogy azok mindegyike mennyiben járul hozzá az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások számítási módjának megállapított átláthatatlanságához, hanem ellentmondásos is, mivel a Törvényszék lehetővé teszi, hogy e számítási mód bizonyos szempontjait megvizsgálhassák e hozzájárulások kötelezettjei, és mivel anélkül ismeri el a szóban forgó adatok bizalmas jellegét, hogy abból következtetéseket vonna le.

80 Másrészt a fellebbezők úgy vélik, hogy a Törvényszék a jelen ügyben tévesen értelmezte az EUMSZ 296. cikkből eredő indokolási kötelezettség terjedelmét.

81 Először is elegendő, ha a vitatott határozat világosan feltünteti az ESZT által követett módszert, vagyis a figyelembe vett szempontokat és az érintett intézményre való alkalmazásuk okait, anélkül hogy ez utóbbinak szükségszerűen lehetősége lenne arra, hogy más intézmények pénzügyi adatai alapján alaposan ellenőrizze az elvégzett számítás pontosságát.

82 Az ESZT e tekintetben hangsúlyozza, hogy az indokolási kötelezettség terjedelmét korlátozni kell az EUMSZ 339. cikkben előírt szolgálati titoktartási kötelezettség figyelembevétele érdekében, amely kötelezettség szintén az uniós jog egyik alapelve.

83 Másodszor, a harmadik intézményekre vonatkozó adatok, amelyeket az ágazat teljes kötelezettségeinek a kiszámításához és az érintett intézmények kockázati profiljának az összehasonlításához használnak, nem meghatározóak egy adott intézmény ESZA-hoz való

előzetes hozzájárulásának a kiszámítása szempontjából. Egyébiránt az ESZT szerint, ha ezen adatok vizsgálata szükségesnek bizonyulna, azokat az uniós bíróságok számára hozzáférhetővé lehetne tenni.

84 Harmadszor, az indokolási kötelezettség terjedelmének Bizottság és ESZT által javasolt korlátozását – a Törvényszék megállapításával ellentétben – alátámaszthatja a Bíróság ítélkezési gyakorlata.

85 Az ESZA-t jellemző biztosítási logika ugyanis különbözik azon korábbi adójellegű folyamatok logikájától, amelyekről a Bíróság megtámadott ítélet 122. pontjában említett ítéleteinek alapjául szolgáló ügyekben volt szó.

86 Ezenkívül általánosan elfogadott, hogy a hatóságok a mérlegelési mozgástér konkrét gyakorlása céljából figyelembe vehetnek olyan bizalmas adatokat, amelyekhez a határozat címzettje nem fér hozzá, amelyeket azonban adott esetben közölni kell a hatáskörrel rendelkező bíróságokkal. A Bíróság így a versenyjog, a közbeszerzések, a közszolgálat és a dömpingellenes intézkedések területén kimondta, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok támaszkodhatnak hozzáférhetővé nem tett bizalmas adatokra.

87 Negyedszer, az ESZT azzal érvel, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt számítási módszer megfelelő átláthatósági szintet biztosít az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámítását illetően.

88 Az uniós jogalkotó a diszkrecionális jogkörének gyakorlása során olyan módszert dolgozott ki, amelynek célja az ESZT által beszedendő teljes összeg előre történő meghatározása és ezen összegnek az érintett intézmények közötti méltányos felosztása, ami azt feltételezi, hogy minden intézmény vonatkozásában pontos kockázati helyzetet kell meghatározni. Ezt a módszert meg kell különböztetni a „teljesen egyedi” megközelítéstől, amely általában az adóbeszedést jellemzi.

89 Az említett módszer hét különálló szakaszra oszlik. Ezek közül négy az egyes intézményekre vonatkozó egyedi adatokon, valamint az ESZT által megállapított és általa közölt közös adatokon alapul, ami lehetővé teszi az egyes intézmények számára, hogy ne csak az éves alaphozzájárulásukat, hanem a kockázati profil szerinti egyéni kiigazítási együtthatójukat, következésképpen pedig az ESZA-hoz való éves előzetes hozzájárulásukat is újraszámítsák. E szakaszok közül három harmadik intézményekre vonatkozó bizalmas adatokon alapul, és olyan közös adatok megállapításához vezet, amelyeket valamennyi érintett intézmény tekintetében azonos módon használnak fel.

90 Ami konkrétabban valamely intézmény kockázati profilját illeti, a közös adatoknak az egyes intézmények kockázati csoportokba való besorolása céljából való kiszámítása érdekében bevitt adatokat nem hozzák nyilvánosságra. Ugyanakkor ezt a besorolást elmagyarázzák egy olyan harmonizált mellékletben, amely lehetővé teszi az egyes intézmények számára, hogy megértsék az egyes kockázati mutatóra vonatkozó teljesítményüket. Az ESZT által az internetes oldalán közzétett adatok további összesített információkhoz való hozzáférést biztosítanak, és az átláthatóság egyébként a 2017-es évet követő hozzájárulási ciklusok során még tovább nőtt.

91 A Fédération bancaire française által támogatott Landesbank Baden-Württemberg előadja, hogy a megtámadott ítélet indokolása megfelelő annak megállapításához, hogy az ESZT megsértette az EUMSZ 296. cikket, és hogy a fellebbezésekben előadott érvek nem alkalmasak ezen indokolás megkérdőjelezésére.

92 Először is ugyanis a Bíróság ítélkezési gyakorlatából egyértelműen kitűnik, hogy az üzleti titkok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettség nem foszthatja meg az indokolási kötelezettséget annak lényeges tartalmától. Nincs szükség az üzleti titok védelmére vonatkozó követelmény és az indokolási kötelezettség egyensúlyba hozására, mivel a Bizottság szabadon meghatározhatott volna más olyan számítási módot, amely elkerüli a bizalmas adatok felhasználását.

93 Másodszor, a más intézményekre vonatkozó adatok meghatározó jellegének hiányára alapított érv elfogadhatatlan, mivel azt az elsőfokú eljárásban nem terjesztették elő, és mindenesetre megalapozatlan, mivel a Landesbank Baden-Württemberg ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulásának az összege ezen adatoktól függött.

94 Harmadszor, nem relevánsak a jelen ügyekben szóban forgó helyzetek és a Bíróság által a versenyjog, a közbeszerzések, a közszolgálat vagy a dömpingellenes intézkedések területén vizsgált helyzetek közötti analógiák. A vitatott határozat, amely rendkívül nagy hozzájárulás fizetését írja elő, ugyanis nem hasonlítható a Bíróság azon ítéleteiben szóban forgó határozatokhoz, amelyekre a fellebbezők hivatkoznak.

95 Negyedszer, a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a vitatott határozat nincs kellően megindokolva, mivel nem teszi lehetővé a Landesbank Baden-Württemberg számára az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulása összegének az ellenőrzését. A fellebbezők ezen értékelés ellen irányuló érvei ténybeli megállapításokat kérdőjeleznek meg, és ezért elfogadhatatlanok.

96 E hibának az eljárás során történő, bizalmas adatoknak az uniós bíróságokkal való közlése útján történő rendezése ráadásul nem elképzelhető. Egyrészt az indokolást a szóban forgó határozattal egy időben kell közölni. Másrészt, még ha a Törvényszék rendelkezett is volna az ESZT birtokában lévő bizalmas adatokkal, nem volt abban a helyzetben, hogy maga ellenőrizze ezt az összeget, mivel nem rendelkezett az ESZT rendelkezésére álló, e célból szükséges informatikai programmal.

97 Ötödször, ami konkrétabban a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben megállapított számítási módszer jogszerűségét illeti, az ESZT érvelése nem felel meg a Bíróság eljárási szabályzata 169. cikkének (2) bekezdésében foglalt követelményeknek, mivel ezen érvelés nem jelöli meg a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyeket vitatni kíván.

98 Mindenesetre valamely célszintnek és e szint évente beszedhető maximális arányának a fennállása nem követeli meg a kockázati profil értékelésére vonatkozó viszonylagos megközelítés alkalmazását, amint azt a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 2014. április 16-i 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2014. L 173., 149. o.;. helyesbítések: HL 2014. L 212., 47. o.; HL 2014. L 309., 37. o.) létrehozott betétbiztosítási rendszer finanszírozásához való hozzájárulás kiszámítása is mutatja.

A Bíróság álláspontja

99 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet 141. és 143. pontjában a Törvényszék nemcsak azt mondta ki, hogy az ESZT megsértette az indokolási kötelezettséget, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot, hanem azt is, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikke, valamint I. melléklete jogellenes. Következésképpen helyt adott a Landesbank Baden-Württemberg által az elsőfokú eljárásban hivatkozott első, harmadik és hatodik jogalapnak.

100 Először is a megtámadott ítélet 97., 103., 109. és 110. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék kimondta, hogy az ESZT az EUMSZ 296. cikk értelmében köteles volt feltüntetni a vitatott határozat indokolásában azokat az információkat, amelyek lehetővé tették volna a Landesbank Baden-Württemberg számára, hogy ellenőrizze az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulása kiszámításának pontosságát, és hogy az ESZT e kötelezettségnek nem tett eleget.

101 A C-584/20. P. sz. ügyben hivatkozott ötödik jogalap és a C-621/20. P. sz. ügyben hivatkozott második jogalap megalapozottságának értékelése érdekében meg kell határozni, hogy a Törvényszék így helyesen értékelte-e az ESZT-t terhelő indokolási kötelezettség terjedelmét.

102 Elöljáróban emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy az EUMSZ 296. cikk második bekezdése úgy rendelkezik, hogy az uniós intézmények jogi aktusainak indokolást kell tartalmazniuk, másrészt pedig, hogy a Charta 41. cikkében foglalt, megfelelő ügyintézéshez való jog előírja az Unió intézményei, szervei és hivatalai számára azt a kötelezettséget, hogy határozataikat indokolják.

103 Valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal határozatának indokolása különös jelentőséggel bír, mivel lehetővé teszi az érintett számára, hogy az ügy teljes ismeretében határozzon arról, hogy e határozattal szemben keresetet kíván-e indítani, valamint a hatáskörrel rendelkező bíróság számára azt, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét, az tehát a Charta 47. cikkében biztosított bíróság előtti jogorvoslat hatékonyságának az egyik feltételét képezi (lásd ebben az értelemben: 2017. november 9-i LS Customs Services ítélet, C-46/16, EU:C:2017:839, 40. pont; 2020. november 24-i Minister van Buitenlandse Zaken ítélet, C-225/19 és C-226/19, EU:C:2020:951, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

104 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából továbbá kitűnik, hogy az ilyen indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. E tekintetben nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely indokolás megfelelő-e, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel, különösen pedig azon érdekre tekintettel kell vizsgálni, hogy a jogi aktus címzettjei magyarázathoz jussanak. Következésképpen valamely sérelmet okozó aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben hozzák meg, amely lehetővé teszi számára a vele szemben hozott intézkedés terjedelmének megértését (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 122. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 Ebben az összefüggésben először is hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából nem lehet azt a következtetést levonni, hogy valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal bármely olyan határozata indokolásának, amely valamely magánjogi gazdasági szereplőt pénzösszeg megfizetésére kötelez, szükségképpen tartalmaznia kell mindazon információk összességét, amelyek lehetővé teszik e határozat címzettje számára, hogy ellenőrizze e pénzösszeg kiszámításának pontosságát.

106 Kétségtelen, hogy a Bíróság – amint a Törvényszék a megtámadott ítélet 122. pontjában lényegében megjegyezte – kimondta, hogy a végrehajtható okirat adójellegű járulékok beszedésére vonatkozó indokolásának tartalmaznia kell a szóban forgó követelés elemeinek pontos és részletes elszámolását, valamint hogy kizárólag ezen elszámolás teheti lehetővé az ilyen határozat bírósági felülvizsgálatát (lásd ebben az értelemben: 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítélet, 9/56, EU:C:1958:7, 30. és 31. o.; 1963. december 16-i Macchiorlati Dalmas kontra Főhatóság ítélet, 1/63, EU:C:1963:58, 636. o.).

107 A vitatott határozatban meghatározott, ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások azonban – ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 122. pontjában megállapított – nem hasonlíthatók a Bíróság előző pontban említett ítéleteinek alapjául szolgáló ügyek tárgyát képező követelésekhez.

108 Míg ugyanis e követelések egyszerre kapcsolódtak az adójellegű járulékokhoz és a késedelmi kamatokhoz, amelyeknek az összege és kiszámításának módja pontos és részletes lebontás hiányában nem határozható meg, a vitatott határozat az egyes érintett intézmények ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásainak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben részletesen előírt számítási szabályok alapján történő megállapítására szorítkozik.

109 Másodszor, az Unió intézményei, szervei és hivatalai az üzleti titok védelmének elve alapján, amely az uniós jog általános elvét képezi (lásd ebben az értelemben: 2008. február 14-i Varec ítélet, C-450/06, EU:C:2008:91, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amely elvet többek között az EUMSZ 339. cikk rögzíti, főszabály szerint kötelesek arra, hogy valamely magánjogi gazdasági szereplő versenytársai számára ne fedjék fel az e gazdasági szereplő által szolgáltatott bizalmas információkat (lásd ebben az értelemben: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 109. pont).

110 E kötelezettségek tiszteletben tartásának biztosítása érdekében a Bíróság az uniós jog számos területén úgy ítélte meg, hogy a jogalanynak sérelmet okozó aktus indokolása, amely a magánjogi gazdasági szereplők relatív helyzetének az értékelésén alapul, bizonyos mértékig korlátozható az e gazdasági szereplőkkel kapcsolatos, üzleti titok körébe tartozó információk védelme érdekében.

111 Különösen, a Bizottság azon határozata, amely megállapítja, hogy nem áll fenn a panaszos által kifogásolt állami támogatás, az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségre tekintettel megfelelő indokolást tartalmazhat, anélkül hogy magában foglalná az ezen intézmény érvelésének alapjául szolgáló számadatokat (lásd ebben az értelemben: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111. pont). Ennélfogva az ilyen határozat nem bizalmas változata, amennyiben abból világosan és egyértelműen kitűnik az említett intézmény érvelése, valamint az általa alkalmazott módszer, oly módon, hogy az érintettek megismerhetik ezen indokokat, a Törvényszék pedig tekintetükben gyakorolhatja felülvizsgálati jogkörét, elegendő ahhoz, hogy eleget tegyen az ugyanezen intézményt terhelő indokolási kötelezettségnek (lásd ebben az értelemben: 2016. december 21-i Club Hotel Loutraki és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 55. pont).

112 Hasonlóképpen, a közbeszerzési eljárásában az ajánlattevő ajánlatát elutasító határozat indokolására vonatkozó kötelezettség nem azt jelenti, hogy az ajánlattevőnek teljes körű információval kell rendelkeznie az ajánlatkérő által elfogadott ajánlat jellemzőit illetően (lásd ebben az értelemben: 2012. október 4-i Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet, C-629/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:617, 21. és 22. pont), mivel az ilyen információkhoz való hozzáférést korlátozni kell többek között az ezen ajánlatkérő és az ilyen eljárásban részt vevő gazdasági szereplők közötti bizalmi viszony fenntartása érdekében (lásd analógia útján: 2008. február 14-i Varec ítélet, C-450/06, EU:C:2008:91, 36. pont).

113 Márpedig az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások sajátos jellege miatt, amely abban áll – amint a 2014/59 irányelv (105)–(107) preambulumbekezdéséből és a 806/2014 rendelet (41) preambulumbekezdéséből kitűnik –, hogy a pénzügyi szektor egy biztosítási logika alapján megfelelő pénzügyi források nyújtását biztosítja az ESZA-nak ahhoz, hogy feladatait elláthassa,

miközben a kevésbé kockázatos működési modellek érintett intézmények általi elfogadását ösztönzi, e hozzájárulások kiszámítása – amint a főtanácsnok az indítványának 143. pontjában megjegyezte – nem az adóalap alapján alkalmazott mérték alkalmazásán alapul, hanem annak a 2014/59 irányelv 102. és 103. cikke és a 806/2014 rendelet 69. és 70. cikke alapján a 2023. év vége előtt beszedett említett hozzájárulások összege által elérendő célszint, majd az ESZA-ban részt vevő tagállamok területén engedélyezett intézmények között felosztandó éves célszint meghatározásán kell alapulnia.

114 Mivel a teljes célszintet úgy határozták meg, mint amelynek el kell érnie valamennyi ezen intézmény biztosított betétei összegének 1%-át, és mivel az egyes intézmények éves alaphozzájárulását az intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és ezen összes tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell meghatározni, megállapítható, hogy az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások számítási módszerének elve maga – amint a 2014/59 irányelvből és a 806/2014 rendeletből kitűnik –, amely módszernek az érvényességét a Landesbank Baden-Württemberg egyáltalán nem vitatta, az üzleti titok alá tartozó olyan adatok ESZA általi felhasználásával jár, amelyeket nem lehet a vitatott határozat indokolásába belefoglalni.

115 E tekintetben el kell utasítani a Landesbank Baden-Württemberg azon érvét, amely szerint nem kell egyensúlyba hozni az indokolási kötelezettséget és a jelen ítélet 109. pontjában említett, üzleti titok védelmének általános elvét, mivel az uniós jogalkotó az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámításának olyan alternatív módszerét is bevezethette volna, amely nem jár bizalmas adatok felhasználásával.

116 Az a körülmény, hogy az uniós jogalkotó korábban választhatott volna egy alternatív számítási módszert, nem befolyásolhatja az indokolási kötelezettség terjedelmének az üzleti titok védelmére vonatkozó elvhez képest történő, részben bizalmas adatok felhasználásán alapuló módszer keretében történő meghatározását. Márpedig, mivel az uniós jogalkotó érvényesen választott ilyen módszert, az szükségszerűen e kötelezettség és ezen elv egyensúlyba hozásával jár.

117 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából ugyanis kitűnik, hogy az uniós jogalkotó széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik olyan területen, amely a jogalkotó részéről politikai, gazdasági és szociális jellegű választást követel meg, és amelyen belül összetett értékelést kell elvégeznie (2013. október 17-i Billerud Karlsborg és Billerud Skärblacka ítélet, C-203/12, EU:C:2013:664, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

118 Márpedig annak megállapítása, amint a Törvényszék is tette, hogy a vitatott határozat indokolásának szükségszerűen lehetővé kell tennie a Landesbank Baden-Württemberg számára, hogy ellenőrizze az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulása kiszámításának pontosságát, szükségképpen azt jelentené, hogy az uniós jogalkotó számára megtiltanák e hozzájárulás olyan adatokat magában foglaló számítási módjának a megállapítását, amelyeknek a bizalmas jellegét az uniós jog védi, következésképpen pedig túlzott mértékben csökkentené azt a széles mérlegelési jogkört, amellyel e jogalkotónak e célból rendelkeznie kell, többek között annak megakadályozása révén, hogy olyan módszert válasszon, amely biztosíthatja az ESZA finanszírozásának a pénzügyi ágazat változásaihoz – különösen az ESZT-ben részt vevő tagállam területén engedélyezett egyes intézmények pénzügyi helyzetének az összehasonlító figyelembevétele révén – való dinamikus kiigazítását.

119 Egyébiránt hangsúlyozni kell, hogy a 2014/49 irányelvvel létrehozott azon betétbiztosítási rendszer, amelyre a Landesbank Baden-Württemberg hivatkozik annak alátámasztása céljából, hogy kialakítható egy, az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámítására vonatkozó alternatív módszer, szintén – amint a főtanácsnok az indítványának 160. pontjában megjegyezte – az érintett intézmények üzleti titkainak körébe tartozó adatok felhasználásával kiszámított hozzájárulásokon alapul.

120 Harmadszor, bár a fentiekből az következik, hogy az ESZT-t terhelő indokolási kötelezettséget az ESZA finanszírozási rendszerének logikája és az uniós jogalkotó által megállapított számítási mód miatt egyensúlyba kell hozni az ESZT azon kötelezettségével, hogy tiszteletben tartsa az érintett intézmények üzleti titkait, megállapítható, hogy ez utóbbi kötelezettséget nem lehet oly mértékben kiterjesztően értelmezni, hogy az indokolási kötelezettséget megfossza annak lényegétől (lásd ebben az értelemben: 2016. december 21-i Club Hotel Loutraki és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

121 Mindazonáltal az indokolási kötelezettségnek és az üzleti titok védelme elvének az egyensúlyba hozása keretében nem tekinthető úgy, hogy az olyan határozat indokolása, amely a magánjogi gazdasági szereplőt valamely pénzösszeg megfizetésére kötelezi, anélkül hogy számára olyan információk összességét szolgáltatná, amelyek lehetővé teszik e pénzösszeg kiszámításának pontos ellenőrzését, szükségszerűen minden esetben sérti az indokolási kötelezettség lényegét.

122 A jelen ügyben az indokolási kötelezettséget teljesítettnek kell tekinteni, ha az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásokat megállapító határozat címzettjei számára – amellett, hogy nem küldik meg számukra az üzleti titok hatálya alá tartozó adatokat – rendelkezésre áll az ESZT által alkalmazott számítási módszer, valamint elegendő információ ahhoz, hogy megértsék, hogy az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásuk kiszámítása során az összes többi érintett intézmény helyzetéhez képest miként vették figyelembe egyéni helyzetüket.

123 Ilyen esetben ugyanis e címzettek ellenőrizhetik, hogy az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásukat önkényesen, a valós gazdasági helyzetük figyelmen kívül hagyásával, vagy a pénzügyi ágazat többi részére vonatkozó, nem hiteles adatok felhasználásával határozták-e meg. Az említett címzettek ennélfogva megérthetik az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásukat megállapító határozat indokait, és értékelhetik, hogy célszerűnek tűnik-e keresetet indítani e határozattal szemben, így túlzás lenne megkövetelni az ESZT-től, hogy minden egyes olyan számadatot közöljön, amelyen az egyes érintett intézmények hozzájárulásának a kiszámítása alapul (lásd analógia útján: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

124 Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 97., 103. és 109. pontjában megállapította, hogy az ESZT az EUMSZ 296. cikk értelmében köteles volt feltüntetni a vitatott határozat indokolásában azokat az adatokat, amelyek lehetővé tették volna a Landesbank Baden-Württemberg számára, hogy ellenőrizze az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulása kiszámításának pontosságát, attól függetlenül, hogy ezen információk némelyikének bizalmas jellege akadályát képezheti ezen indokolási kötelezettségnek.

125 A Törvényszék tehát nem tulajdoníthatott érvényesen ilyen terjedelmet az indokolási kötelezettségnek ahhoz, hogy a megtámadott ítélet 110. pontjában kimondja, hogy az ESZT megsértette ezt a kötelezettséget.

126 Másodszor a Törvényszék a megtámadott ítélet 129–140. pontjában megvizsgálta a Landesbank Baden-Württemberg által az elsőfokú eljárásban előterjesztett hatodik jogalapja keretében felhozott, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet több rendelkezésének, valamint I. mellékletének jogellenességére vonatkozó kifogást, majd ezen ítélet 141. pontjában helyt adott e jogalapnak.

127 A Törvényszék így kimondta, hogy a Bizottság által a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikkében, valamint I. mellékletében meghatározott számítási módszer átláthatatlan, legalábbis az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásoknak az érintett intézmények kockázati profilja alapján történő kiigazítását illetően, és hogy ez az átláthatatlanság megakadályozta az ESZT-t abban, hogy eleget tegyen az EUMSZ 296. cikkből eredő indokolási kötelezettségének.

128 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az ESZT által az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások összegének a meghatározása érdekében alkalmazott pontos számítási módszert a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet határozza meg. Konkrétabban, e felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete részletezi e számítási módszer különböző lépéseit, és felsorolja az ESZT által alkalmazandó matematikai képleteket.

129 Az említett felhatalmazáson alapuló rendelet tehát a vitatott határozat kontextusának olyan alapvető elemét képezi, amelyet a jelen ítélet 104. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően figyelembe kell venni e határozat indokolásának értékelése céljából, mivel biztosítja, hogy az említett határozat címzettjeit teljeskörűen tájékoztassák az ESZT által alkalmazott számítási módszerről.

130 Másodszor, ami konkrétabban az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kockázati profil szerinti, a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdése, valamint a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése által megkövetelt kiigazítását illeti, az ESZT által e tekintetben alkalmazandó elveket a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6–9. cikke rögzíti, és konkrétan e felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete hajtja végre.

131 Az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulás valamely intézmény kockázati profilja szerinti kiigazítása azon alapul, hogy ezen intézmény releváns kockázati tényezőknek való kitettségét összehasonlítják más érintett intézmények kitettségével.

132 Az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámítására vonatkozó, az említett felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében előírt módszer második, harmadik és negyedik lépéséből kitűnik, hogy e kiigazítást alapvetően mindenekelőtt az egyes érintett intézményeknek a szóban forgó kockázati tényezők többsége tekintetében egy olyan osztályhoz való rendelése révén biztosítják, amely a szóban forgó kockázati tényezőre vonatkozó nyers mutató értékei alapján hasonlónak tekintett intézmények sorát foglalja magában, illetve egy újraszámított mutató közös értékének az ugyanazon osztályba tartozó intézményekhez való hozzárendelése révén biztosítják.

133 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében előírt, az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámításának ötödik lépése keretében az adott intézmény esetében az egyes kockázati mutatókhoz így rendelt értékeket ezt követően egy, a különböző kockázati pillérek súlyozását figyelembe vevő összesített mutatóban vonják össze.

134 Végül a kockázatkiigazítási szorzót e számítás hatodik lépésében az összesített mutató újraszámítása alapján 0,8 és 1,5 közötti tartományban határozzák meg.

135 Ebből kétségtelenül az következik, hogy az ESZT nincs olyan helyzetben, hogy olyan adatokat szolgáltasson valamely intézmény számára, amelyek lehetővé tennék számára, hogy teljeskörűen ellenőrizze az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából hozzá rendelt kockázatkiigazítási szorzó értékének pontosságát, mivel ezen ellenőrzés azt feltételezi, hogy rendelkezik az üzleti titok hatálya alá tartozó, minden más érintett intézmény gazdasági helyzetére vonatkozó adatokkal.

136 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy a 806/2014 rendelet 88. cikke (1) bekezdésének első albekezdése előírja az ESZT által a tevékenysége keretében megszerzett bizalmas információk nyilvánosságra hozatalának lehetőségét, amennyiben ezen információkat összefoglaló vagy összegzett formában nyilvánosságra lehet hozni oly módon, hogy az érintett intézményeket ne lehessen azonosítani.

137 Ennélfogva a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben meghatározott keretek között az ESZT, anélkül hogy megsértené az üzleti titok tiszteletben tartására irányuló kötelezettségét, nyilvánosságra hozhatja az egyes osztályok határértékeit és az azokhoz kapcsolódó mutatókat annak érdekében, hogy az érintett intézmény meggyőződhessen többek között arról, hogy a mutatók e felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében meghatározott diszkretizációja során hozzá rendelt osztályozás ténylegesen megfelel gazdasági helyzetének, hogy e diszkretizációt az e felhatalmazáson alapuló rendeletben meghatározott módszernek megfelelően, hiteles adatok alapján végezték el, és hogy a 806/2014 rendelet, valamint az említett felhatalmazáson alapuló rendelet alapján figyelembe veendő kockázati tényezők összességét valóban figyelembe vették.

138 Harmadszor pontosítani kell, hogy az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások számítási módszerének többi lépése – amint a főtanácsnok az indítványának 149. pontjában megjegyezte – az érintett intézmények olyan összesített adatain alapul, amelyek összesített formában nyilvánosságra hozhatók, anélkül hogy sértenék az ESZT-nek az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségét.

139 E tényezők összességére tekintettel úgy tűnik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet egyáltalán nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az ESZT összesített és anonimizált formában ahhoz elegendő információt hozzon nyilvánosságra, hogy lehetővé tegye valamely intézmény számára annak megértését, hogy az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásának kiszámítása során az összes többi érintett intézmény helyzetéhez képest miként vették figyelembe egyéni helyzetét.

140 Hozzá kell még tenni, hogy bár a releváns információk ilyen formában történő nyilvánosságra hozatalán alapuló indokolás nem teszi lehetővé az egyes intézmények számára azt, hogy következetesen felismerjék az ESZT által a szóban forgó adatok összegyűjtése és összesítése során elkövetett esetleges hibát, ugyanakkor elegendő ahhoz, hogy lehetővé tegye ezen intézmény számára azt, hogy meggyőződhessen arról, hogy az általa a hatáskörrel rendelkező hatóságoknak szolgáltatott információkat a releváns uniós jogi szabályoknak megfelelően ténylegesen belefoglalták az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásának a kiszámításába, és elegendő ahhoz, hogy a gazdasági ágazatra vonatkozó általános ismerete alapján felismerje a nem hiteles vagy nyilvánvalóan helytelen információk esetleges felhasználását, valamint ahhoz, hogy megállapítsa, hogy kell-e keresetet indítani az ESZT-nek az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulását megállapító határozatának a megsemmisítése iránt.

141 Ebből következik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet nem akadályozza meg az ESZT-t abban, hogy eleget tegyen a jelen ítélet 122. pontjában meghatározott indokolási kötelezettségének, és hogy e felhatalmazáson alapuló rendelet lehetővé teszi számára, hogy elegendő információt nyújtson az érintett intézményeknek ahhoz, hogy megértsék az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásokat megállapító határozatokat igazoló indokokat, valamint hogy értékeljék az e határozatokkal szembeni jogorvoslat szükségességét.

142 Következésképpen téves jogalkalmazáson alapul a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 141. pontjában szereplő azon értékelése, amely alapján megállapította a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikkének, valamint I. mellékletének jogellenességét annyiban, amennyiben az indokolási kötelezettség ezen ítélet 110. pontjában megállapított megsértése e rendelkezésekből ered.

143 Harmadszor, a megtámadott ítélet 127. és 143. pontjából következik, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az ESZT megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot azáltal, hogy a vitatott határozat indokolásában nem szolgáltatott olyan információkat a Landesbank Baden-Württembergnek, amelyek lehetővé tették volna számára, hogy ellenőrizze az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulása kiszámításának pontosságát, anélkül hogy a Törvényszék azon lehetősége, hogy az ESZT-től e célból a maga számára információk szolgáltatását kérje, biztosíthatná e jog tiszteletben tartását.

144 Ugyanakkor, bár az indokolási kötelezettség ESZT általi tiszteletben tartása szükséges ahhoz, hogy biztosítsa a határozatai címzettjeinek bírói jogvédelmét, a fentiekből kitűnik, hogy a Törvényszék azon megállapítása, amely szerint az ESZT a jelen ügyben megsértette e kötelezettséget, az említett kötelezettség téves jogalkalmazáson alapuló felfogásán alapul.

145 Ezenkívül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy abban az esetben, ha valamely határozat indokolását az e határozat kibocsátója által figyelembe vett bizalmas adatok védelmének a biztosítása érdekében korlátozni kellett, e kibocsátó feladata, hogy az ezen adatokat megkérdőjelező uniós bíróságokhoz való előterjesztés esetén ezek előtt a jogvita tárgyát képező vizsgálatban tisztázza magát (lásd ebben az értelemben: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 110. pont).

146 Adott esetben a Charta 47. cikkében foglalt követelményeknek megfelelő hatékony jogorvoslat gyakorlása érdekében az uniós bíróságok ily módon az ESZT-től olyan adatok benyújtását kérhetik, amelyek igazolhatják azon számításokat, amelyeknek a pontosságát vitatják előttük, és e bíróságok szükség esetén biztosítják ezen adatok bizalmasságát (lásd analógia útján: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 120. és 125. pont).

147 A 806/2014 rendelet 88. cikke (1) bekezdésének második albekezdése egyébiránt megemlíti az ESZT azon lehetőségét, hogy nyilvánosságra hozzon szakmai titoktartási követelmények alá tartozó információkat, amennyiben e nyilvánosságra hozatal a bírósági eljárások keretében válik szükségessé.

148 A fentiekből következik, hogy a Törvényszék téves jogi érvelés alapján mondta ki a megtámadott ítélet 143. pontjában, hogy a vitatott határozatot meg kell semmisíteni az indokolási kötelezettség és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértése miatt, így helyt adott a Landesbank Baden-Württemberg által az elsőfokú eljárásban előterjesztett első, harmadik és hatodik jogalapnak.

149 Mivel a C-584/20. P. sz. ügyben hivatkozott ötödik jogalap és a C-621/20. P. sz. ügyben hivatkozott második jogalap megalapozott, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy meg kellene vizsgálni a C-584/20. P. sz. ügyben hivatkozott második, harmadik és negyedik jogalapot.

A Törvényszék előtti keresetről

150 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése szerint a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi.

151 A jelen ügyben ez a helyzet áll fenn, mivel a Bíróságnak minden szükséges adat a rendelkezésre áll a keresetről való határozathozatalhoz.

A vitatott határozat hitelesítéséről

152 A Bíróságnak a Bizottság jogi aktusaira vonatkozó ítélkezési gyakorlatából lényegében kitűnik, hogy ezen aktusok hitelesítésének célja a jogbiztonság garantálása a testület által elfogadott szöveg rögzítésével, lehetővé téve ezáltal annak ellenőrzését, hogy vitatás esetén a közzétett vagy közölt szövegek tökéletesen összhangban állnak-e ezen szöveggel. E hitelesítés olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelynek a megsértése az érintett jogi aktus megsemmisítését vonhatja maga után, és azt a bíróság hivatalból vizsgálhatja (lásd ebben az értelemben: 1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. és 76. pont; 2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40., 41. és 51. pont).

153 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a vitatott határozat egyrészt e határozat szövegéből, másrészt pedig egy mellékletből áll.

154 Az ESZT által a Törvényszék elé terjesztett információkból kitűnik, hogy e szervezeten belül az ilyen határozat hitelesítésének biztosítása érdekében bevezetett eljárás a határozat szövegének kézzel írt aláírásán és egy továbbítási jegyzéken alapult.

155 A vitatott határozat szövegének hitelesítését az ESZT elnöke által a határozaton elhelyezett saját kezű aláírása kielégítően biztosítja.

156 Ami a vitatott határozat mellékletét illeti, az ESZT a Törvényszékhez benyújtott egy, az ESZT elnöke által saját kezűleg aláírt, kifejezetten két mellékelt dokumentumra utaló és egy azonosítószámot tartalmazó továbbítási jegyzéket.

157 Ezenkívül az ESZT a Bírósághoz benyújtott egy, az ARES-rendszer tartalmára vonatkozó képernyőképet.

158 Márpedig mindenekelőtt e képernyőképből kitűnik, hogy a jelen ítélet 156. pontjában említett továbbítási jegyzéken átvitt szám a mentési szám *(Save number)*, amely az ARES-rendszerben a vitatott határozatnak megfelelő ügyiratot jelöli.

159 Az említett képernyőkép ezt követően lehetővé teszi az e továbbítási jegyzékben említett két mellékelt dokumentumnak egyrészt a vitatott határozat szövegeként, másrészt pedig e határozat mellékleteként való azonosítását.

160 Végül ugyanezen képernyőképből kitűnik, hogy a vitatott határozatnak megfelelő ügyiratot az ARES-rendszerben 2017. április 11-én, vagyis a vitatott határozat elfogadásának napján hozták létre és küldték meg.

161 E tényezőkre tekintettel bizonyítottnak kell tekinteni az ESZT azon állítását, amely szerint az ARES-rendszer ebben az időpontban tartalmazott egy, a vitatott határozat mellékletének megfelelő, a továbbítási jegyzékben hivatkozott fájlt.

162 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg az a körülmény, hogy az ESZT által benyújtott képernyőkép a mentési számtól eltérő regisztrációs számot *(Reg. Number)* is megjelöl, és hogy az ügyirat nyilvántartásba vételének időpontját, azaz 2017. június 13-át is feltünteti, amelyek az ESZT nem vitatott magyarázatai szerint a szóban forgó ügyirat lezárására utalnak.

163 E körülmények között az ESZT elnöke által a továbbítási jegyzéken elhelyezett saját kezű aláírás elegendő a vitatott határozat melléklete hitelesítésének a biztosításához.

Az első, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

164 Első fokon előterjesztett első jogalapjával a Landesbank Baden-Württemberg azzal érvel, hogy a vitatott határozat indokolása nem megfelelő, mivel nem tartalmaz számos releváns információt, különösen az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulásának a kockázati profiljához való kiigazítását illetően.

165 A jelen ítélet 122. pontjából kitűnik, hogy a vitatott határozat indokolásának e határozat kontextusát figyelembe véve biztosítania kell, hogy elegendő információt közöljön a Landesbank Baden-Württemberg számára annak megértéséhez, hogy az ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulása kiszámítása során az összes többi érintett intézmény helyzetéhez képest miként vették figyelembe egyéni helyzetét.

166 E célból az ESZT feladata – amint a jelen ítélet 139. pontjában megállapításra került –, hogy az érintett intézményekre vonatkozó, e hozzájárulás kiszámításához felhasznált információkat összesített és anonimizált formában közzétegye, vagy átadja a Landesbank Baden-Württembergnek, amennyiben ezek az információk az üzleti titok sérelme nélkül közölhetők.

167 Azon információk között, amelyeket így a Landesbank Baden-Württemberggel közölni kell ahhoz, hogy a vitatott határozat megfelelő indokolásával rendelkezzen, szerepelnek többek között az egyes osztályok olyan határértékei és az azokhoz kapcsolódó mutatók olyan határértékei, amelyek alapján a Landesbank Baden-Württemberg ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulását annak kockázati profiljához igazították.

168 Márpedig nem vitatott, hogy a vitatott határozatban és a harmonizált mellékletben szereplő, valamint az ESZT internetes oldalán a vitatott határozat időpontjában elérhető információk csak egy részét képezik azon releváns információknak, amelyeket az ESZT az üzleti titok megsértése nélkül közölhetett volna.

169 Konkrétabban, a harmonizált melléklet nem tartalmazta az egyes osztályok határértékeire és az azokhoz kapcsolódó mutatók határértékeire vonatkozó adatokat.

170 Az ESZT ezenkívül jelezte a Bíróság előtt, hogy a vitatott határozat meghozatalának időpontjában sem tett közzé ilyen információkat az internetes oldalán.

171 Ebből következik, hogy a vitatott határozat nem tartalmaz megfelelő indokolást, és hogy a Landesbank Baden-Württemberg által az elsőfokú eljárásban előterjesztett első jogalap megalapozott.

172 Következésképpen – anélkül, hogy az elsőfokú eljárásban hivatkozott többi jogalapot vizsgálni kellene – meg kell semmisíteni a vitatott határozatot a Landesbank Baden-Württemberget érintő részében.

A vitatott határozat joghatásainak fenntartásáról

173 Az ESZT azt kérte a Törvényszéktől, hogy az ítélete jogerőre emelkedésének időpontjától számított hat hónapon keresztül késleltesse a vitatott határozat esetleges megsemmisítésének joghatásait.

174 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében a Bíróság, ha szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak.

175 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a jogbiztonsággal kapcsolatos okokra tekintettel egy ilyen jogi aktus joghatásai fenntarthatók, különösen ha a megsemmisítésének azonnali hatásai súlyosan hátrányos következményeket idéznének elő az érintett személyek számára, és ha a megtámadott jogi aktus jogszerűsége nem a célja vagy a tartalma miatt vitatott, hanem a kibocsátója hatáskörének hiánya vagy lényeges eljárási hiba miatt (2016. szeptember 7-i Németország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-113/14, EU:C:2016:635, 81. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

176 A jelen ügyben, noha a vitatott határozatot lényeges eljárási szabályok megsértésével hozták, a Bíróság a jelen eljárásban nem állapított meg olyan hibát, amely e jogi aktusnak a 2014/59 irányelvben, a 806/2014 rendeletben és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben megállapított, az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámítására vonatkozó szabályoknak való megfelelőségét érinti.

177 Márpedig a vitatott határozat megsemmisítésének anélkül történő kinyilvánítása, hogy joghatásai fennmaradnának mindaddig, amíg helyébe új jogi aktus nem lép, veszélyeztetheti a 2014/59 irányelv, a 806/2014 rendelet és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet végrehajtását, amelyek az euróövezet stabilitásához hozzájáruló bankunió lényeges részét képezik.

178 E körülmények között a vitatott határozat joghatásait a Landesbank Baden-Württemberget érintő részben mindaddig fenn kell tartani, amíg az ESZT új, ezen intézmény ESZA-hoz való 2017. évi előzetes hozzájárulásának a megállapításáról szóló határozata a jelen ítélet kihirdetésétől számított hat hónapot meg nem haladó észszerű határidőn belül hatályba nem lép.

A költségekről

179 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikke (2) bekezdésének megfelelően, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

180 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az említett eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, ezenkívül előírja, hogy részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Bíróság határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.

181 A jelen ügyben a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésére, és arra tekintettel, hogy a Bíróság helyt adott az első fokon indított keresetnek, egyrészt a Bizottságot, az ESZT-t és a Landesbank Baden-Württemberget kötelezni kell a fellebbezéssel kapcsolatos saját költségeik viselésére, másrészt pedig az ESZT-t az elsőfokú eljárással kapcsolatos saját költségein kívül a Landesbank Baden-Württemberg ezen eljárással kapcsolatos költségeinek a viselésére.

182 A Bíróság eljárási szabályzata 140. cikke (1) bekezdésének megfelelően, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Spanyol Királyság maga viseli a fellebbezéssel kapcsolatos saját költségeit, a Bizottság mint a Törvényszék előtt beavatkozó fél pedig maga viseli az elsőfokú eljárással kapcsolatos saját költségeit.

183 Az eljárási szabályzat 140. cikke (3) bekezdésének megfelelően, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság elrendelheti, hogy az említett szabályzat 140. cikkének (1) és (2) bekezdésében nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket. A jelen ügyben a Fédération bancaire française-t kötelezni kell a fellebbezéssel kapcsolatos saját költségei viselésre.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2020. szeptember 23-i Landesbank Baden-Württemberg kontra ESZT ítéletét (T-411/17, EU:T:2020:435) hatályon kívül helyezi.**

2) **A Bíróság az Egységes Szanálási Testület ügyvezetői testületének az Egységes Szanálási Alapba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló 2017. április 11-i határozatát (SRB/ES/SRF/2017/05) a Landesbank Baden-Württemberget érintő részében megsemmisíti.**

3) **A Bíróság az Egységes Szanálási Testület ügyvezetői testületének az Egységes Szanálási Alapba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló 2017. április 11-i határozatának (SRB/ES/SRF/2017/05) a Landesbank Baden-Württemberget érintő részének joghatásait mindaddig fenntartja, amíg az Egységes Szanálási Testület új, ezen**

intézmény Egységes Szanálási Alaphoz való 2017. évi előzetes hozzájárulásának a megállapításáról szóló határozata a jelen ítélet kihirdetésétől számított hat hónapot meg nem haladó észszerű határidőn belül hatályba nem lép.

4) **Az Európai Bizottság maga viseli mind az elsőfokú eljárással, mind a fellebbezési eljárással kapcsolatos saját költségeit.**

5) **Az Egységes Szanálási Testület viseli mind az elsőfokú eljárással, mind a fellebbezési eljárással kapcsolatos saját költségein felül a Landesbank Baden-Württemberg elsőfokú eljárással kapcsolatos költségeit.**

6) **A Landesbank Baden-Württemberg, a Fédération bancaire française és a Spanyol Királyság maga viseli a fellebbezési eljárással kapcsolatos saját költségeit.**

Aláírások